

www.jollibread.com

© 2017, Lourdes Boïgues

© 2018, Pau Valls

© D'aquesta edició:

2018, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-70-6

Depòsit legal: M-8307-2018

Printed in Spain – Imprés a Espanya

Primera edició: abril de 2018

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Joan Llop, detectiu interactiu

Lourdes Boïgues

Il·lustracions de Pau Valls

jolibre

La desaparició del iaio

Normalment el Bosc de les Garroferes era un lloc tranquil, amb els arbres verds, les flors acolorides i les herbes fresques, la piuladissa dels pardalets... Però aquell dia hi regnava una gran confusió. Els conills Pota Llarga estaven nerviosos i espantats: tots parlaven alhora, cridaven i gesticulaven exageradament. Un núvol d'orelles blanques es movia a dos pams de terra, d'ací cap allà, de l'est a l'oest, del nord al sud... Tant que la terra va trontollar i les branques d'una garrofera van moure's, com agitades pel vent. El vell muscol Ullots va despertar-se malhumorat.

—Què passa ací? —va renegar.

Però amb tant de soroll ningú el va sentir.

—Què passa ací!? —va repetir obrint molt els ulls i rodant el cap com si fora una baldufa.

De sobte tothom va callar, impressionat per aquells ulls grocs que feien voltes.

8 —El nostre iaio ha desaparegut —va dir un dels conillets més menuts.

El mussol Ullots va deixar de rodar el cap i va fixar-se en aquella taqueta tremolosa.

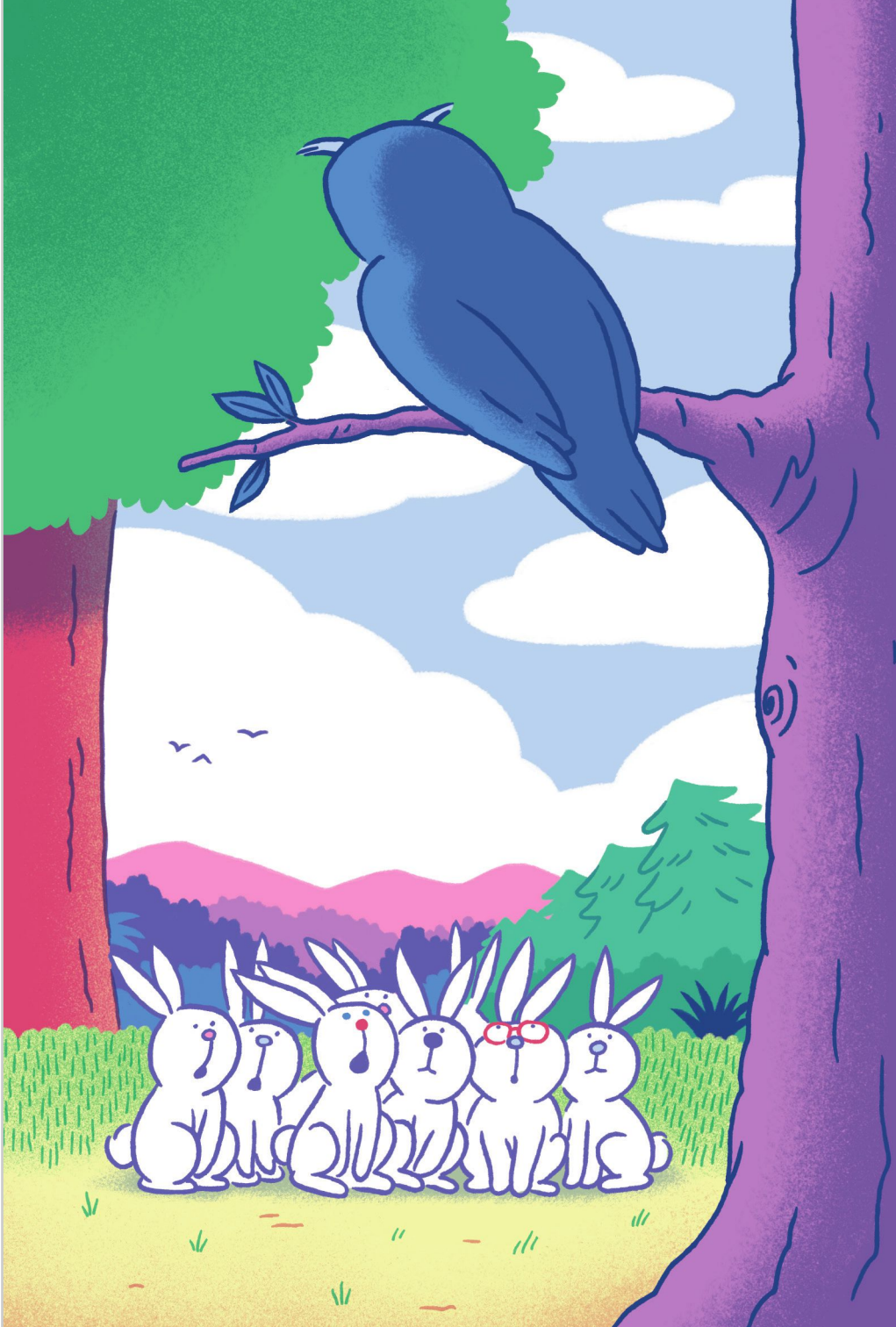
—Com et diuen, criatura? —va voler saber.

La conilleta era més blanca que la neu, amb les orelles rosades i els ulls blaus i grans. Tenia el cos cobert d'un pelatge bonic, suau i esponjós, com de cotó en pèl.

—Em dic Bibi de Pota Llarga, senyor Ullots. Però tothom em diu Orella Fina.

—I això per què?

—Perquè puc sentir l'aleteig de les papal·lones i el so de les fulles quan cauen.

El vell mussol va fer que sí amb el cap, però no n'estava gens convençut. Creia que totes les criatures mentien o exageraven.

—I dius que el teu iaio ha desaparegut...

10 —Sí, quan ens hem alçat del llit aquest matí no estava a la seua habitació ni tampoc a la cuina desdejunant-se —va informar Bibi.

Ullots va emetre una rialleta mentre les plomes se li estovaven.

—Ningú desapareix al Bosc de les Garroferes —va sentenciar.

—El nostre iaio, sí —va insistir Bibi.

—En realitat, el teu iaio se n'ha anat perquè no suportava el vostre soroll.

—Però cap de nosaltres l'ha vist ni l'ha sentit anar-se'n —va dir Orella Fina.

—Bajanades! Jo també hauria fugit d'imagatotis si vivira amb vosaltres; sou pitjor que una orquestra d'elefants desafinats.

Els conills es posaren a dir que no i que, a pesar del rebombori casolà, el iaio estimava la seua família i mai se n'hauria anat sense dir-los adeu. Però el mussol insistia que havia sigut una fuga voluntària i que el pobre ancià sols desitjava pau i tranquil·litat.

Allò pareixia un galliner.

11

—Silenci!!! —van sentir de sobte i l'ordre va fer-los callar per fi.

Tots van girar-se per veure qui havia bramat d'aquella forma. Sota les branques d'una alzina hi havia un llop enorme. Amb el llom negre i els ulls de foc, mostrava els ullals esmolats amb un somriure carregat d'amenaçes. Tenia els pèls eriçats i bruts de fang, herba i altres coses que més valia no imaginar.

Joan Llop, detectiu

12 El llop va acostar-se a la conilleta que havia parlat abans i va ensumar-la de dalt a baix. Ella s'estava quieta, per si de cas un d'aquells ullals li traspassava el pelatge tendre i blanc.

—Així és que tu ets Bibi Orella Llarga de Pota Fina —va dir el llop, amb la veu ronca.

—Soc Bibi Pota Llarga, també coneguda com Orella Fina —va corregir-lo.

El llop va mirar-la molt sorprés, normalment ningú el contradia.

—Un nom massa llarg per a una nana com tu... I dius que el teu iaio ha desaparegut.

—Sí, senyor...

—Llop... Joan Llop, detectiu.

El mussol va escurar-se la gola, no li agradava que el deixaren de banda.

—I des de quan ets detectiu, Joan Llop? —va preguntar tornant a estovar les plomes.

—Des que m'he cansat que m'investiguen a mi per totes les coses dolentes que passen al bosc! —va exclamar el llop—. Ara seré jo qui investigue les maldats.

13

El mussol va callar de sobte: temia ficar-se en assumptes de llops. A més, era de dia i li calia fer una becaina; ja pensaria en tot allò quan es despertara a la nit i tinguerà la ment més clara. Així, va tancar els ulls després de veure que els conills marxaven en filera amb Joan Llop al capdavant.

—I dius que ningú de la família va veure ni sentir com eixia el teu iaio de casa? —va preguntar el llop a Bibi.

—No, senyor Llop —va negar Bibi.

—Molt estrany!

—Sí, perquè jo em desperte amb el vol d'un mosquit!

—I estàs segura que dormíeu tots?

—Sí, excepte la tieta Rita, que pateix insomni. Ella diu que passa les nits en vetla i que no dorm gens... Però jo crec que exagera: si no dormira ni una miqueta, es posaria malalta, veritat?

— I jo què sé! Faig de detectiu, no de doctor!

—Perdone, senyor Llop.

—Mmm, ja parlaré amb ta tia més tard. Crec que amaga alguna cosa, totes les persones exagerades ho fan.

Arribaren a la porta del cau i s'aturaren. El senyor Pota Llarga va traure una clau i va disposar-se a obrir la porta.

—Tu creus que fem bé de deixar entrar el llop a casa nostra? —va xiuxiuejar el conill a la seua filla menuda.

Abans que ella contestara, el llop va parlar amb la seua veu de tro de tempesta:

—Jo també tinc l'orella fina i l'he sentit perfectament, senyor Pota Llarga. Però estiga tranquil: mentre dure la investigació, no em menjaré cap conill. Paraula de llop.

Bibi va alçar els muscles indecisa i son pare va obrir la porta. Haurien de confiar en el detectiu. Al cap i a la fi, era l'únic que pareixia voler ajudar-los a recuperar el iaio Ricard.